

DORTE SCHOU

SKY

LØGNEN

BOE

RNE

KRABAT LETLÆST

D O R T E S C H O U

SKY

L Ø G N E N

BOE

RNE

KRABAT LETLÆST

REGEL NUMMER ÉT: SIG TAK.

Det Øverste Niveau har bygget Skyen over vores
byer og reddet os alle.

REGEL NUMMER TO: PAS PÅ.

Universets stråling ramte tipping point i Sidste
Tid og startede Den Store Afsmeltning.
På grund af stråler er det farligt og forbudt at gå
uden for Skyen.
Al brug af elektronik er nu forbudt.

REGEL NUMMER TRE: TAG HENSYN.

Der er kun lidt plads under Skyen. Vi må deles
om den.

Vi fylder ikke i andres space med krop, følelser
eller meninger.

Vi rører ikke andres kroppe uden grund.

Det er forbudt at tale unødigt højt.

REGEL NUMMER FIRE: HAV TILLID.

Vi stiller ingen spørgsmål.

Vi holder intet skjult for Det Øverste Niveau.

KAPITEL 1

Asfalten i Det Forbudte Område er fugtig. Den våde lugt rammer mine næsebor. Det er en lettelse. Det Øverste Niveau har givet besked om, at depoterne af ferskvand er næsten tømt. Vandet skal spares til dyrkningen. Ude i bo-områderne åbner de kun sjældent for Skyens regnanlæg.

Men her har det regnet.

Jeg hører kun lyden af mine egne skridt.

Ingen alarmer.

Mit hjerte slår hårdt og hurtigt.

Jeg kender ikke straffen for at være på Det Forbudte Område. Hvis jeg bliver taget, mister vi måske vores bo-enhed. Eller noget, der er værre. Man kan forsvinde.

Ligesom min far.

Vores lejer har fortalt, at folk, der er væk, er blevet sendt i fange-ghetto. Jeg ved ikke, om han har ret.

Min mor nægter at tale om det.

”Din far passer sit arbejde, Look,” siger hun.

”Vagterne har en vigtig opgave. Tænk, hvis folk gik ud på den anden side.”

Men alle ved jo, at der er stråler ude på den anden side. Hvorfor skulle nogen gå derud?

”Din far ville ikke bryde sig om det,” plejer min mor også at sige. ”At hans egen søn går rundt og spørger om den slags ting.”

Regel nummer fire. Vi stiller ingen spørgsmål.

Jeg trækker vejret dybt ind. Puster ud og ind igen flere gange i træk.

Lang udånding. Tænk på et hav.

Som alle andre har jeg lært angstdæmper-teknikken på uddanneren. Men selvom det meste af kloden nu er dækket af vand, har jeg aldrig set et hav. Bortset fra hologrammerne.

På den anden side af den store plads ligger Det Øverste Niveaus hovedkvarter. Deres enheder ser ud som alle andre under Skyen. Men jeg vil vide, hvad de laver derinde. Jeg vil have svar på, hvad der er sket med min far.

Da jeg når den første enhed, ser jeg noget bevæge sig. Hurtigt trækker jeg i skjul. Mit blik strejfer noget farvet mellem de tørre strå, men jeg er nødt til at holde øje med pladsen.

Et køretøj glider lydløst hen over den. Ingen andre end Niveauet har køretøjer længere.

En dør bliver åbnet, og spidsen af en orange sko kommer til syne. Derefter et bukseben i mørkt stof. Hvis bukserne er syet af strålebeskyttende stof, er det lavet så godt, at man ikke kan se det. Af ren refleks trækker jeg ned i min egen T-shirt. De beskyttende sølvtråde i stoffet får den altid til at vride sig og trække skævt.

En mand stiger ud og låser døren med et metallisk klik. Det giver et sæt i mig. Den slags nøgler udsen-

der stråler. De er ulovlige. Jeg gætter på, at man ryger direkte i fange-ghetto for at eje sådan en.

Mandens hud skinner, som om den er blevet våd i regnen. Med lange, smidige fingre retter han på sit bærehylsters skulderrem. Så får jeg øje på noget i hans anden hånd.

En krage.

Han holder fuglen i benene, så de sorte vinger falder ud til hver sin side.

Først tænker jeg, at den er død. Selvfølgelig er den død.

Men lidt efter bevæger fuglens vinger sig. Kun en lille smule, næsten usynligt. Men jeg er sikker. Kragen bevægede sig.

Min fod rammer en sten, da jeg træder et skridt tilbage. Manden standser. Han åbner og lukker munden langsomt et par gange, som en stor fisk, mens han kigger rundt.

Jeg holder vejret og hører min puls i ørerne.

Manden lukker munden igen. Så går han rundt

om et hjørne med fuglen i hånden. Jeg hører hans skridt fjerne sig og en dør, der smækker.

Jeg står stille og venter på, at mit hjerte skal slå normalt igen. Oppe på skybanen svæver vogne under kulfiltrene i Skyens top. Lyden af hjul mod skinner af plexiglas suser i mine ører.

Billedet af kragen vil ikke slippe min hjerne. Så vidt jeg ved, er der ingen fugle tilbage på Niveauets liste over truede dyrearter.

Det er for farligt at blive. Manden kan komme igen. Jeg skynder mig hen til det sted, jeg kom ind. Et svagt punkt i hegnet. For en gangs skyld er det smart, at jeg ikke er ret stor. Ved at trække ud i nettet opstår en lang kanal, som jeg lige præcis kan komme igennem.

Jeg hiver mig frem, stykke for stykke. Sveden springer frem på hele min krop. Hvis nogen ser mig nu, har jeg ikke en chance for at flygte.

Jeg er lettet, da jeg kan kravle ud på den anden side. Hegnet lægger sig fladt ned igen. Mine ben

ryster under mig, mens jeg trækker ned i T-shirten og giver mig til at løbe.

Min mor står i køkkenet, da jeg når hjem.

”Look!” siger hun. ”Hvor har du været?”

Jeg kan se på hende, at hun ikke vil tro mig.

Uanset hvad jeg finder på at svare.

”Ude ...” siger jeg. ”For at få lidt brise.”

”Vi får vrøvl på grund af dig,” siger min mor. Hun sukker. ”Te?”

Jeg nikker og sætter mig på en stol ved bordet.

Der er hul i betrækket, så noget stift stikker ud. Jeg skubber mig fremad, væk fra det kradsende fyld.

”Sid normalt på den stol.” Min mor sender mig et blik, der får mig til at rette mig op og trække benene til mig. Hun hælder teen i to kopper og stiller dem på bordet. ”Du har i øvrigt lovet at fikse den.”

”Med hvad?” spørger jeg.

”Kan du ikke lede efter noget stof, når du er ude på dine ture?” Min mor sætter sig ved den anden side

af bordet. ”Jeg har bedt om en lejer mere. Så får vi nogle ekstra coins ... Men indtil da.”

Jeg puster på min te. Dampen dufter sødt.

”Sig så, hvorfor du kommer så sent.” Min mor tager en slurk af sin kop.

”Jeg så en fugl,” svarer jeg.

Min søster dukker op fra det andet rum i vores bo-enhed. Hun læner sig op ad dørkarmen og piller ved en række runde sølvringe i den ene øreflip.

Hendes hår hænger som et vandfald ned ad ryggen. Sådan tror jeg i hvert fald, at et vandfald ville se ud.

”Vel gjorde du ej!” griner hun.

”Jeg så en krage, Tasja. Og jeg så den bevæge sine vinger.”

Min søster griner igen.

”Du troede, du så en krage. Eller du ville gerne se en krage,” siger hun. ”Der er ingen dyr under Skyen, Look.”

”Bortset fra myrer,” siger jeg og følger et par sorte prikker på vej hen over gulvet.

Min mor børster nogle krummer væk fra dugens 3D-blomsterbed.

”Så vidt jeg ved, er der nogle få arter tilbage,” siger hun. ”De bliver beskyttet i bure inde i Det Forbudte ...”

Hun ser på mig, som om noget går op for hende.

”Du har vel ikke ...?”

”Klart, at jeg ikke har været inde på Det Forbudte Område,” svarer jeg.

”Men du har en livlig fantasi,” siger Tasja og går ind på værelset igen.

Min mor rejser sig.

”Jeg må hen på jobbet igen,” siger hun. ”Folk skal have deres bonus fra lotteriet i går.”

”Hvis vi selv vandt, havde vi ikke brug for en lejer mere,” siger jeg.

”Kan du nu ikke bare se at få fikset stolen,” svarer min mor og tjekker ud af bo-enheden.

Jeg drikker det sidste af min te. Den krage bevægede sig altså. Det er jeg sikker på.

KAPITEL 2

Først på vej hen mod by-pladsen går det op for mig, hvor dum jeg har været. Selvom jeg ikke udløste alarmer på Det Forbudte Område, kan jeg være blevet spottet på kamera. Hvert sekund kan en patrulje bede mig om at følge med.

Lyden af en stemme bag mig får mig til at fare sammen.

”Look! Du ser ud, som om du har set et spøgelse.” Det er Walra. Hun står sammen med Olli og Pluton fra uddanneren. To spidse ører oven på hendes hoved får det sorte hår til at ligne en kats pels. Synet af det rolige udtryk i hendes ansigt får mig til at slappe lidt af.

”Det er nok, fordi Look bruger sin tid på at se ting, vi andre ikke kan se,” griner Olli. Han finder som regel noget ved mig, han kan grine af.

Jeg har lyst til at fortælle dem om kragen. Men jeg lader være. Jeg kan godt regne ud, hvad de vil sige.

”Vi skal hen og købe nudler,” siger Walra. ”Hvad med dig?”

Jeg trækker på en skulder.

”Ingen coins,” svarer jeg.

”Jeg giver.” Walra smiler og retter på sin T-shirt. Den trækker skævt ligesom min. Under den bruser hendes skørt ud i en pink sky.

Hun lægger to coins på disken i nudelsalget.

”Græssmag,” siger hun.

Græs er min favorit.

Jeg tager imod den varme boks og snuser ind. På en eller anden måde har de fået givet proteinerne en duft, der får det til at føles, som om man er uden for Skyen. I naturen. Jeg har en uklar idé om, hvad det vil sige. I hvert fald noget med langt, blødt græs, der dufter lige så lækkert som de her nudler.

Vi sætter os på en ødelagt kant rundt om noget, der måske engang har været et bed med blomster. Nu flyder det med spisepinde og tomme bokse.

De speaks, vi alle sammen kender, lyder ud over pladsen.

”Husk, at vi er i en særlig situation. Kun ved at stå sammen vil det lykkes os at overleve.”

Vi har hørt på de speaks, siden Skyen blev bygget. Ingen hører rigtigt efter mere, men de bliver stadig afspillet. Sammen med navnene på dem, der har vundet i lotteriet. De fire regler flyder på skift hen over Skyens inderside: *Sig tak – Pas på – Tag hensyn – Hav tillid.*

Jeg lader mine øjne følge ordene, mens jeg tænker over deres mening.

Der er kun lidt plads under Skyen. Vi må deles om den.

”Hvorfor følger Niveauet ikke selv den regel,” siger jeg. ”Vores lejer har fortalt mig om deres kæmpe bo-enheder. Ude ved dyrkningen.”

Olli ser utilpas ud. Han kan ikke lide emnet. Han kører en hånd gennem sit plyssede hår.

”Slap af, Looki Look,” siger han. Han elsker at kalde mig navne fra Sidste Tid for at gøre mig sur. ”Det Øverste Niveau har et særligt ansvar.”

”Fedt med konspirationsteori,” griner Pluton, mens han skovler mad i munden. Et par nudler klistrer sig fast på hans hage. ”Elsker det.”

Olli griner endnu mere end Pluton.

”Du tror måske heller ikke på, at Armstrong landede på månen i Sidste Tid?”

Jeg kan godt se det sjove. En billet til månen vil være et mindre problem nu end at få adgang til en af de andre by-skyer.

”*Regel nummer ét*, Look,” siger Walra og lader, som om hun skubber til mig. Uden at røre.

”*Sig tak*. Hvis Skyen ikke var blevet bygget, ville vi slet ikke være her nu.”

Hun har ret. Uden Niveauet ville vi faktisk alle sammen have været nødt til at bo på månen.

Jeg sukker. Når jeg engang er færdig med min uddanner, kan jeg få et job ude i dyrkningen. Ligesom lejerer hjemme i vores bo-enhed. Med lidt held

kan jeg måske få noget i proteinfremstillingen. Eller lave elektrolyseret vand i brintlaboratoriet. Men jeg vil aldrig komme væk fra det her sted. Aldrig.

Skybanens vogne svæver hen over os. Solen trænger gennem skyens filter af kulstof og rammer lasten af organisk materiale.

”Men har I tænkt over ...” spørger jeg og peger, ”hvor alt det træ kommer fra?”

Olli ser ud, som om jeg har bedt ham om at løse livets gåde.

”Er det ikke lige meget?” siger han. ”Det skal bruges til biomasse. Uden biomasse, ingen brint. Uden brint kan vi ikke lave drikkevand.”

”Det ved jeg godt, fjols. Men hvem samler det? Og hvor?”

”Det gør man ude på den anden side, vel,” siger Pluton. ”Med noget udstyr på, helt klart. Måske kan man tjene ekstra coins ved at tage derud?”

”Men har I hørt om den mulighed?” Jeg ser rundt på dem.

”Næh, men ...” Pluton udstøder en skinger lyd,

som er hans måde at grine på. ”Det kunne ellers være ret fedt.”

”Det har jeg aldrig tænkt over,” siger Walra og ser på mig. Hun klør sig bag det ene katteøre. ”En af de andre by-skyer må have fået den opgave.”

”Eller også er der stadig nogen derude,” svarer jeg. Det er en skør tanke. Det ved jeg godt. Der er farligt på den anden side. Men kragen flakser stadig rundt i mine tanker.

”Stop dig selv, Look. Der er ikke andet end hav og sandstorme udenfor.” Olli ser på mig med det ene øje knebet i. ”Man dør derude. Fat nu, at du er blevet for gammel til at tro på spøgelse.”

”Men hvad nu hvis?”

”Hold nu kæft med alt det der.” Olli rejser sig for at hente flere nudler. ”Du er kørt helt af sporet. Kørt af sporet ... forstod I den?”

”Jeg så en krage,” siger jeg, før jeg når at standse mig selv. ”Inde i Det Forbudte Område.”

Pluton smider sine pinde fra sig og drikker den sidste mundfuld suppe af boksen.

”Hey, vi andre skal med næste gang.”

Walra glemmer at putte nudlerne ind i munden. De hænger fra hendes pinde som døde orme.

”Hvad lavede du der?”

Olli har sat sig ned på kanten igen. Han ser på mig med et grin, der helt klart siger: Hvad sagde jeg? Drengen er helt plim.

”Okay, så man kan se udstoppede dyr i Det Forbudte Område?” siger han. ”De burde tage entré i stedet for at holde det skjult.”

Pluton griner, mens Walra stadig ser på mig.

”Drop det,” siger Olli og rejser sig igen. ”Er der nogen, der skal have noget med?”

”Jeg har lovet at fikse kuponer for min mor,” svarer jeg. ”Vi har ikke mere vand. Jeg er nødt til at gå.”

”Lad være med at gøre noget dumt,” hvisker Walra.

Det er et godt råd. Men det er også umuligt. Jeg er nødt til at prøve at finde ud af noget mere.

D O R T E S C H O U

Dorte Schou har skrevet flere bøger til børn og unge i både realistiske og fantastiske genrer. Hun har blandt andet skrevet labyrinthistorier, hvor læseren selv er hovedperson.